

FENYVESI OTTÓ

Amerikai improvizációk

*Valamikor szerettem ezeket a pontos, szép
szavakat, mondatokat,
azt, hogy fõnn van a hold,
hogy vannak csillagok.
A tél fehér reménytelenségét.
A felhõk, a szelek, a vizek folyását.
Elment és visszajött.
A téma nem ismeretlen.
Már alig emlékszem.
Megritkultak a csodák,
tisztábbak lettek a fellegek.
Nincsenek összefüggõ történetek.*

@

*Micsoda nap. Micsoda órák.
Acélmadár szántja az eget.
A távolból hírek érkeznek.
Éjfél körül váratlanul egymásba botlik
a szombat és vasárnap.*

@

*Sorokat találtam benne alábúzva:
„A teremtés elsõ fontos gesztusa mindig a káosz.”
James Joyce*

@

*Bomlik a szürkület.
Szent közönnyel árad a lég.
A lilára fagyott fellegek hátán
egyszer csak megérkezünk
egy ismeretlen földrészre,*

*egy távoli elérhetetlen világba,
egy ismeretlen városba,
abol majd megment bennünket a szerelem.*

@

*Kék új világ.
Habkönnyű tartalom.
Idegen gondolat.
Egy kicsit hasonlít a többire.
Poszter a nappali falán:
a völgyben csörgedező
patak jeges zenéje.*

@

*Nyugaton a helyzet változatlan.
Az ember, ha nem vigyáz,
eltéved, magára marad.
Nyugaton a helyzet változatlan.
Senki sem beszél magyarul.
Nyugaton a helyzet változatlan,
csak ülünk a csillogó ragyogásban
és hallgatunk.*

@

*Félszavakból is érteni.
Üzenet, tárolás, kódolás.
A világirodalom gyöngyszemei.
Piros-fekete karambol.
Felhasított posztó, dákó,
vacsora utáni Chicago
termeszekkel és bénító füvekkel.*

@

*David Cope.
Ez egy amerikai költemény,
nem tűri a nyafogást.
Ez nem szürrealizmus,
nem szimbolizmus.
Csak aszfalt a lábad alatt.*

@

*Toronto. Tokió.
London, Ontario.
Tintakék ég.
Egy saroknyi Amszterdam.
Arcodon fellegnyi zűrzavar.
Egy marék harmat a bal melleden.
Jó lenne életben maradni.*

@

*Beszéltek összevissza.
Politikáról, hitről, időjárásról, nőkről,
növények és állatok haláláról.
Egy kövér emberről,
aki bajóvá változott a Balatonon.
Beszéltek összevissza.
Kezdetről és végről.
Mintha tudták volna,
miért van ez az egész.
Tudták, mit éreznek a tárgyak,
s hogy az egyik embernek fontos a másik.
Csak beszéltek összevissza
az egész szájba lökött életről.
S közben valami tényleg tovaszállt.
Az égen egy bárány.*

@

*Le-föl sétálok a városban.
Magnificent mile, zsebemben a világmindenség.
Dekonstruáltan nyűvöm
a krumplis tésztába főzött lényeket.
A tündökletes porcelánvonalat.
Az élet helyett:
szex, sár, savanyú káposzta.
Maximum rock and roll,
és a költői dolgok mindenekfelett.*

@

*Permanens téboly.
A félmegoldások és a rossz kompromisszumok
zavaros világa.
Krizisből krízisbe.
Élni és meghalni magyarul.*

@

*Kipling, Islington, Royal York, Old Mill, Jane, Runnymede,
High Park, Keele, Dundas West, Lansdowne, Dufferin,
Ossington, Christie, Bathurst, Spadina,
St. George, Bay, Bloor-Yonge.
Csókolj meg, mert mindjárt meghalok!*

@

*Ég velünk ezen a hajnalon.
Ég velünk.
Félhomály Ontario felett.
Nyugovóra térnek a szellemek.
Szürkül már, színesedik a világ.
Jön a bánat.
Szél tépázza az erkélyablakot.
Ég veled, július, augusztus.
Ezen a szent pirkadaton
úgy döntöttem, mégis felébredek.*

@

*Sorokat találtam benne aláhúzva:
„A jövő világa az abszolút káosz.”
Luis Buñuel*